

MÖTE Nisse Hellberg sångare i Wilmer X

TEXT: PER HÄGRED

”KB var mer hemma än min egen lägenhet”

Nisse Hellberg ser tillbaka på åren på rockklubben.

NISSE HELLBERG BOR på Sofielundsvägen, ett kvarter bakom Möllevångstorget. Men han tillbringar mycket tid på just KB när det under några år ligger i västra Malmö.

– Det var en legendarisk era. Jag hade skaffat en egen lägenhet och jag började kunna leva på musiken.

Wilmer X är med från starten. De har även spelat på Pireus, som är embryot till KB. Nisse ser tillbaka på premiärspelningen med blandade känslor.

– Första giget på Pireus var förstås en stor grej i karriären för oss. Men också en grym besvikelse. Vi hade övertalat kompisen Mats Möller [senare i Docenterna] att sköta ljudet, men stackaren lyckades bara få igång den ena kanalen på sånganläggningen. Jag minns också med skräck att det inte fanns några loger på Pireus eller någon annanstans där man kunde stänga om sig för att byta om.

Efter flytten till Erikslust startar en viktig era i bandets historia. Wilmer X spelar på KB så ofta att minnena flyter ihop.

– Det är faktiskt svårt att skilja spelningarna åt ... Men jag vet i alla fall att vi ofta efter en spelning tyckte att det blir inte bättre än så här. Men det är svårt att plocka ut en enskild spelning. Jag kan minnas allt det andra tydligare. Som den där kocken som panerade Wettexdukar som han sedan serverade till matgästerna ... Ja, det var i alla fall en historia som cirkulerade. Och någon gång gick det något rykte om att toa-

letterna hade svämmat över och att det läckte ner i Malmborgs kött-disk ... Men stämmer det där? Jag vet ärligt talat inte.

Varje Wilmerkväll på KB är den andra lik.

– Man var ju samtidigt både jävligt nervös och mäktigt stolt. Det började alltid med soundcheck på eftermiddagen och sedan tillbaka hem till lägenheten för några timmars vila. Sedan till KB igen och uppladdningen i logen. Strax innan giget stod vi i det lilla trånga utrymmet bakom scenen. Då kände man och hörde dånet från publiken. Kören som ropade ”Wilmer, Wilmer, Wilmer ...”. Sedan upp på scen och leverera. Det var en total adrenalininsats.

Längst fram stod en klunga i tröjor med dinosauriemotiv (Wilmers logga under den här perioden).

– Det var ett enormt tryck där längst framme vid scenkanten och vakterna fick lyfta bort dem som blev utmattade. Men det var aldrig hotfullt. Aldrig slagsmål.

EFTER KONSERTERNA beger sig medlemmarna till logen igen. Det är många andra som vill fortsätta festen tillsammans med bandet.

– Det var en ständig kamp där i dörren till logen. Vi ville ha en stund för oss själva direkt efter konserten, men folk bankade som galningar på dörren och ville in. Lotta Love, som var bandvärdinna, tog hjälp av en vakt för att hålla ställningarna, men till slut sa hon bara: ”Nu klarar

FORTS PÅ SIDAN 88

17 nov 1995

Nisse Hellberg och
Jalle Lorensen.FOTO: MARCO
GUSTAFSSON

Det var alltid generöst där.
Efter giget bar de in brickor med mat.
KB var unikt på det sättet.

FORTS FRÅN SIDAN 86

jag inte dörren längre.” Det var helt enkelt svårt att hålla på den där regeln att vi skulle få en lugn stund ... Vi behövde verkligen den där kvarten. Ja, för att bli människor igen. Jag var så trött efter giget att jag låg utslagen på rygg i logen och bara andades. Och kläderna dröp av svett så man ville byta om. Sedan välldes de in, men det var ju folk vi kände, våra kompisar. Vi festade tills det kom någon vakt och skickade hem oss. Då fortsatte vi i [Håkan] Bladhs bar på Gamla Väster. Ibland dök poliser upp i hans bar men de ryckte bara på axlarna. Det gick till och med rykten om att en kvinnlig polis stod i baren en gång. Ölpriser-na hamnade i tidningarnas prisjämförelser ... vilket ställe!

PRECIS SOM MÅNGA andra band har Wilmer en rider. Men kraven upplever Nisse så här i efterhand som modesta. Lite öl brukar i alla fall alltid finnas med på önskelistan.

– Det är United Stage som sköter våra bokningar. Först hette de FT Management, som i Funky Team. De tyckte inte att vi skulle ha någon rider överhuvudtaget. Så vi hade inte det. Inte i början med bandet, men sedan. Men vi har aldrig haft några sådana där sjuka grejer, som att det ska finnas M&M-kulor – men bara i en viss färg. Vi hade stark-sprit ett tag, men det funkade inte. En del arrangörer blev rätt trötta på vad de kallade vårt ”kraftiga festande”. Fast det var få incidenter. Jag kände dessutom ett stort ansvar och tyckte inte att det var okej att till

exempel sno saker, om det så bara var en toarulle. Det värsta vi gjorde var när någon av oss snodde med sig en elektrisk spegel, av allting, från någon rik familj dit vi var bjudna på efterfest ... det var dumt, men värre saker än så inträffade inte.

PÅ KB DUKAR MAN FRAM allt man kan tänka sig när favoritbandet Wilmer X spelar.

– Det var alltid generöst där. Efter giget bar de in brickor med mat. KB var unikt på det sättet. Vi satte även rekord på Ritz i Stockholm i störst antal spelningar men där var det inte alls lika frikostigt som på KB.

Men det finns också arrangörer som i princip struntar i att ge de gästande banden någon service.

– Jag har aldrig fattat det där med att vissa arrangörer snålar in på något som egentligen kostar så lite. De får det alltid i nacken sedan. Det finns faktiskt arrangörer som verkligen skiter i allt och bara som pliktskyldigast kastar in en plastkasse med några varma läsk i logen, men först efter att turnéledaren påpekat det. Ja, om det ens funnits en loge. Det händer ju fortfarande att vi kommer till ett ställe med en ljudanläggning anpassad för vispop och där man får byta om utomhus. På en del diskotek förr kunde arrangörer vara direkt fientligt inställda till oss.

FORTS PÅ SIDAN 90

Wilmer X: Här är alla 48 spelningarna på KB (plus fyra på Pireus)

GRAFIK: BJÖRN HELLSTRÖM
FOTO: KRISTER HANSSON
KÄLLA: NISSE HELLBERG